

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.301 van 21 december 2001
in de zaak A. 96.315/VII-24.228**

In zake : XXX,
voorheen verblijvende te 1070 ANDERLECHT,
Victor Rauter 189

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bosnische nationaliteit, op 10 oktober 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 oktober 2000 houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag;

Gezien het beroep tot nietigverklaring;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 7 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op het administratief dossier en gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het voorlopig advies opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 7, §2 van het hoger genoemde koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit voorlopig advies aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JADIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 1 juli 1995 en verklaarde zich op 4 juli 1995 voor de eerste maal vluchteling.

1.2. Op 6 juli 1995 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 november 1995 werd de eerste asielpcedure van de verzoekende partij beëindigd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal.

1.4. De verzoekende partij kwam België opnieuw binnen op 7 augustus 2000 en verklaarde zich op 30 augustus 2000 voor de tweede maal vluchteling.

1.5. Op 3 oktober 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Overwegende dat betrokkene al een eerdere asielaanvraag deed, dat die aanvraag in beroepsprocedure al werd beslist als niet ontvankelijk,

Dat betrokkene nu een andere nationaliteit aanneemt

Dat betrokkene een nieuwe aanvraag doet met geen enkele motivatie waarbij ze zich kan beroepen op elementen die voorzien zijn in de vluchtelingenconventie

De bovenvermelde verklaring wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei

1993 en 11 december 1996 wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing opwerpt die is afgeleid uit artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

Overwegende dat artikel 51/8, tweede lid, van voormelde wet bepaalt dat een beslissing om een verklaring niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State en er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld; dat in het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 in verband met artikel 50, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8 van deze wet) wordt gesteld dat nieuwe gegevens in de zin van deze wetsbepaling gegevens zijn die "betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen" en dat de Raad van State, "alvorens de vordering tot schorsing niet ontvankelijk te verklaren, zal (...) nagaan of de voorwaarden met betrekking tot die grond van niet-ontvankelijkheid zijn vervuld"; dat aldus de Raad van State slechts bevoegd is om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen zo hij van oordeel is dat de nieuwe vluchtelingenverklaring op nieuwe gegevens is gesteund;

Overwegende dat de verwerende partij een beslissing heeft genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en zij dus van mening is dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de verzoekende partij dit niet lijkt te betwisten vermits zij zich in haar middel beperkt tot het invoeren van een schending van de motiveringsplicht en zij niet beweert dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, noch dat zij wel degelijk nieuwe gegevens heeft aangebracht in het kader van haar tweede asielaanvraag; dat hieruit volgt dat de vordering tot schorsing onontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.